

Institutiones Theologicae Ad Usum Seminariorum

Simonnet, Edmond

Venetiis, 1731

Art. 6. Utrùm etiam imperfecti inveniantur in vera Christi Ecclesia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-83614](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-83614)

solis veram Dei Ecclesiam componere. Igitur ex S. Marryre, non solum, electi, etiam reprobi sunt in vera Dei Ecclesia.

Prob. 3. ratione; nam si vera Dei Ecclesia constaret ex solis electis; cum nemini datum sit, ut recte ait S. Cyprianus loco proxime citato, electos à reprobis in hac vita certo discernere; nemo posset certo cognoscere veram Dei Ecclesiam. Fallum & absurdum conf. Ergo, &c. *Prob. min.* Nam si nemo posset certo cognoscere veram Dei Ecclesiam; nemo posset certo scire, quamnam sint vera Scriptura, idem dic de veris Sacramentis & vera fide; quamnam enim sint vera Scriptura, certo sciri non potest sine testimonio vera Dei Ecclesiae certo cognita. Unde S. Augustinus alicubi ait, se non crediturum Evangelio, supple tanquam Scriptura verè divina, nisi ad credendum commoveret eum autoritas Ecclesiae, verè scilicet; non enim aliam intelligit, aut etiam intelligere potest, Ergo, &c.

Obj. Vera Dei Ecclesia, cum sit Christi ovile, constare non potest nisi ex Christi ovibus. Atqui soli praedestinati sunt oves Christi. Ergo, &c. *R. neg. min. Probabis min.* ex S. Aug. tract. 45. in Joannem, ubi dicit solos praedestinos esse oves, & reprobos, etiam fideles & iustos, oves non esse, sed lupos. Postquam enim dicit: *Secundum ergo istam praesentiam Dei & praedestinationem, quam multa oves foris! multi lupi intus!* sic se ipsum explicat: *Quid est quod dixi quam multa oves foris! quam multi modo luxuriantur, casti futuri! quam multi blasphemant Christum, credituri in Christum! ... & hi oves sunt: veruntamen modo vocem alienam audiunt, alienos sequuntur. Item quam multi intus laudant, blasphemantur! casti sunt, fornicantur! ... stant, casti! & non sunt oves (de praedestinis enim loquimur: de his loquimur, quos novit Dominus, qui sunt ejus) & tamen ipsi quamdiu recte sapiunt, Christi vocem audiunt.* Ad solutionem.

Nota. Homo dici potest ovis duplici modo, secundum praedestinationem scilicet, & secundum praesentem iustitiam. Qui ovis est secundum praedestinationem tantum, est ovis potentia tantum, & actu lupus: tales sunt ii omnes, qui inter paganos vel haereticos nati & educati, aliquando tandem convertentur ad veram fidem, & Ecclesiam ingredientur, in eaque iustificari per gratiam Christi, vocem ejus perseveranter audient, adeoque perseverabunt in statu iustitiae. Qui ovis est secundum praesentem iustitiam tantum, est tantum potentia lupus, & ovis actu: tales sunt ii omnes, qui actu fideles sunt & iusti, atque ita actu Christi vocem audiunt, sed non perseveranter audient, quia aut ex ovili fugient, & deserent Ecclesiam, aut usque in finem in ovili manentes, in statu iustitiae usque in finem non perseverabunt. His praesuppositis,

R. Itaque cum Augustinus dicit, *Quam multa oves foris*, loquitur de iis, qui oves sunt secundum praedestinationem tantum; qui oves sunt potentia, non actu; qui nondum sunt oves, sed erunt; qui nondum vocem pastoris audiunt, sed audient, & perseveranter audient. Cum dicit, *Quam multi lupi intus*, loquitur de iis, qui sunt oves secundum praesentem iustitiam tantum; qui non actu, sed potentia sunt lupi; qui nondum lupi sunt, sed erunt; qui pastorem audiunt & sequuntur, sed desinent audire & sequi, ut audiant & sequantur alienos.

Juxta Augustinum, qui foris sunt per infidelitatem, vel mores corruptos, si praedestinati sunt, sunt oves, quatenus infirmiter pertinent ad numerum eorum, qui vocem pastoris audient, & perseveranter audient; unde infirmiter futurum est, ut vocem pastoris audiant, & perseveranter audiant. Juxta eundem, qui intus sunt per fidem & charitatem, si praedestinati non sunt, sunt lupi, quatenus infirmiter pertinent ad numerum eorum, qui aut omnino non audiunt, aut certe non perseveranter audiunt vocem pastoris: unde infirmiter futurum est, ut aliquando pastoris vocem audire

desinant; ut alienum sequantur, & alienum sequendo, male vitam finiant.

Juxta Augustinum, praedestinati omnes, etiam ii qui nondum pastoris vocem audiunt, oves sunt; nulli verò reprobi, etiam ii qui audiunt vocem pastoris, sunt oves, ovium nomine intelligendo eos omnes & solos, qui Christum dicentem, *Qui perseveravit usque in finem; salvus erit*, sic tandem audiunt, ut in accepta iustitia perseverent finaliter; adeoque oves sumendo eo sensu, quo sumit Christus ipse, cum ait Joan. c. 10. *Oves meae vocem meam audiunt; & ego cognosco eas, & sequuntur me: & ego vitam aeternam do eis: & non peribunt in aeternum: & non rapiet eas quisquam de manu mea.* Vide locum Augustini citatum.

Porro quia praeter hanc ovium acceptionem, secundum quam dixerit S. Augustinus, est alia etiam propria, pro iis scilicet, qui pastorem audiunt & sequuntur, sive in audiendo & sequendo pastore finaliter perseveraturi sint, sive non, & hoc nullibi negat S. Doctor; nullibi negat reprobos in vero aliquo & proprio sensu esse oves Christi, cum & quamdiu fideles sunt ac iusti, adeoque cum & quamdiu Christum pastorem audiunt & sequuntur. Sic cum negat reprobos, etiam fideles ac iustos, esse verè filios Dei, filium Dei strictissime sumit pro eo omni & solo, qui in filiorum Dei adoptione perseveraturus est finaliter, proindeque aeternam hereditatem consecutus: nec differtur illos esse Dei filios in alio vero ac proprio sensu, quatenus scilicet secundum praesentem statum iustitiae in quo sunt, verum jus habent ad hereditatem aeternam, eam re ipsa consecuturi, si, ut possunt, in iustitia statu usque in finem permanerent. Vide Bellarm. lib. 3. de Eccl. milit. c. 7.

ARTICULUS VI.

Utrum etiam imperfecti inveniantur in vera Christi Ecclesia.

RESPONSIO.

Non solum perfecti, sed etiam imperfecti, hoc est, qui in venialia labuntur peccata, inveniantur in vera Christi Ecclesia.

Prob. Nam si tales non possent esse de vera Christi Ecclesia, nulla posset esse in terris vera Christi Ecclesia. Absurdum conseq. Ergo, &c. *Prob. conseq.* Nam praeter ipsum Christum sanctissimam ejus Matrem, nulli sunt, vel fuerunt, aut erunt, qui omnino peccato, etiam levi & veniali careant. Ergo, &c.

Prob. ant. 1. Ex Script. Nam dicitur Jacob. cap. 3. *In multis offendimus omnes.* Et 1. Joan. c. 1. *Si dixerimus quoniam peccatum non habemus, ipsi nos seducimus, & veritas in nobis non est.* Hinc Matth. c. 6. omnes nullo excepto, jubentur dicere. *Dimitte nobis debita nostra.* 2. Ex unanimi Patrum consensu; pro quibus omnibus sit S. Augustinus lib. de spir. & litt. c. 36. & ult. ubi postquam allegavit textus à nobis allegatos, sic statim prosequitur: *Sed quoniam haec falsa esse non possunt, illud esse consequens video, ut quamlibet vel quantamlibet in hac vita potuerimus definire iustitiam, nullus in ea sit hominum, qui nullum habeat omnino peccatum; omnique homini sit necessarium ... dimittere, ut dimittatur illi.*

Obj. Ephel. c. 5. dicitur Christus dilexisse Ecclesiam, & se ipsum tradidisse pro ea, ut exhiberet ipsi sibi gloriam Ecclesiam, non habentem maculam, aut rugam, aut aliquid hujusmodi; sed ut sit sancta & immaculata. *R.* Ecclesia ab Apostolo talem describi propter iustos, qui in ea magno numero semper fuerint, sunt, & erunt. Porro iusti dicuntur hic primò non habere rugam, quæ est signum vetustatis, quia in baptismo veterem hominem exuerunt, & induerunt novum. 2. Non habere maculam, propter quam scilicet sine ingrati Deo & odibiles, quia nullum habent peccatum mortale. 3. Esse gloriosi, tum quia habent gratiam sanctificantem, qua decori sunt, & gra-

& grati Deo; tum quia exercent opera salutaria, & Deo accepta; tum quia sunt amici Dei, & filii ejus adoptivi ac heredes.

ARTICULUS VII.

Utrum etiam magni peccatores inveniuntur in vera Christi Ecclesia.

RESPONSIO.

Etiam magni peccatores inveniuntur in vera Christi Ecclesia.

Prob. 1. ex Script. Nam Matth. cap. 18. sic ait Christus: Si peccaverit in te frater tuus, vade & corripe eum inter te, & ipsum solum... Si autem te non audierit, adhibe tecum adhuc unum vel duos... Quod si non audierit eos, dic Ecclesia: si autem Ecclesiam non audierit, sit tibi sicut ethnicus & publicanus. Hic Christus loquitur de Ecclesia sua, & aperte supponit in ea fore peccatores, privatum primum, deinde, si corrigantur, coram testibus corripiendos, adeoque graves peccatores manifestos, qui nequidem Ecclesiae correptioni obtemperabunt, nec tamen desinent esse de Ecclesia, nisi cum ipsius Ecclesiae iudicio ob contumaciam abscederint.

Item 1. Cor. c. 5. legitur: Omnino auditur inter vos fornicatio, & talis fornicatio, qualis nec inter gentes, ita ut quis uxorem patris sui habeat. At incestuosus ille Corinthius certe gravissimus erat peccator, & quidem notorius, & tamen adhuc erat in Ecclesia, cum epistolam suam scriberet Apostolus, ut patet 1. ex verbis subsequentibus: Et vos inflati estis, & non magis luctum habuistis, ut tollatur de medio vestrum, qui hoc opus fecit. 2. Ex eo quod Apostolus jubet incestuosum illum per excommunicationem abscindi. Judicavi ut praesens, inquit, cum qui sic operatus est, in nomine Domini Jesu Christi, congregatis vobis & meo spiritu, cum virtute Domini nostri Jesu tradere huiusmodi Satanae, in interitum carnis. Et inferius: Auferte malum ex vobis ipsis.

Prob. 2. autoritate Patrum, Cypriani scilicet epist. 30. quae est ad Maximum, ubi haec habet: Et videntur in Ecclesia esse zizania, non tamen impediri debet aut fides, aut charitas nostra, ut quoniam zizania esse in Ecclesia semper cernimus, ipsi de Ecclesia recedamus. Nobis tantummodo laborandum est, ut frumentum esse possimus... Nos operamur demus, & quantum possumus laboremus, ut vas aureum vel argenteum simus. Caterum fictilia vasa confringere Domino soli concessum est, cui virga ferrea data est... Nec quisquam sibi quod soli filio Pater tribuit, vindicare se putet universa zizania humano iudicio segregare. Superba est ista obstinatio, & sacrilega praesumptio, quam sibi furor pravus adsumit. Atqui per zizania illa, quae in Ecclesia reperiuntur, quaque universa velle ab Ecclesia segregare, superbae oblationis & sacrilegae praesumptionis esse dicit S. Martyr, intelligit graves peccatores, & quidem manifestos. Ergo, &c.

Chrysostomi hom. 1. in Psal. 39. ubi haec Psalms regii verba, Quoniam comprehenderunt me mala, quorum non est numerus: Comprehenderunt me iniquitates meae, & non potui ut viderem: Multiplicata sunt super capillos capitis mei, & cor meum dereliquit me; ponit in ore Ecclesiae, & sic loquitur: Hic quoque Dei Ecclesia vehementibus impiorum (haereticorum scilicet, vel gentilium) fluctibus agitata, non se jactat, & magnifice circumspicit, ut qua deceret: sed quae sunt, peccatis & delictis suis attribuit... alioqui nec ex perfectis quidem universa constaret Dei Ecclesia, sed habet eos etiam, qui otio & socordia se dedunt, mollemque & dissolutam vitam amplectuntur, & libenter servant voluptatibus; & quoniam est unum corpus, tanquam ex una persona & hac illa pronuntiatur. Juxta Chrysostomum Ecclesia est moraliter corpus, & quidem constans ex bonis & malis, ex iustis & peccatoribus etiam gravissimis, quorum pro-

indeque peccata ut sua deplorat, & propter ea iuste affligi se, humiliter confitetur.

Hieronymi in dialogo contra Luciferianos, ubi sic ait: *Area Noe Ecclesia typus fuit... ut in illa omnium animalium genera, ita & in hac universarum & gentium, & morum homines sunt: ut ibi pardus, & hedi, & lupus, & agni; ita & hic iusti, & peccatores, id est, vasa aurea & argentea, cum ligneis & fictilibus commorantur. Et inferius: Non solum in Ecclesia morantur oves, nec munda tantum aves volitant: sed frumentum in agro seritur, & inter nitentia culta lappaque, & tribuli, & steriles dominantur avena..... Venit ergo dies, quando thesauro Ecclesiae aperto, proferet Dominus vasa ira sua, quibus exeuntibus, Sancti dicent: Ex nobis exierunt, sed non erant ex nobis (secundum praedestinationem.) Si enim (ita) fuissent ex nobis, mansissent utique nobiscum... si iam mundata est Ecclesia, quid Domino reservamus? Ecce agnoscit Hieronymus, esse in Ecclesia cum iustis & sanctis graves peccatores, etiam reprobos, & quidem multo plures numero, quos separabit Christus in die iudicii.*

Gregorii Magni hom. 38. in Evang. ubi sic ait: Per has regis nuptias praesens Ecclesia designatur, in qua cum bonis & mali conveniunt: permixta quippe est diversitate filiorum; quia sic omnes ad fidem generat, ut tamen omnes per immutationem vitae ad libertatem spiritualis gratiae, culpis exigentibus, non perducatur... Boni soli nusquam sunt, nisi in celo: & mali soli nusquam sunt, nisi in inferno. Haec autem vita, quae inter caelum & infernum sita est, in utrarumque partium cives communiter recipit; quostamen Sancta Ecclesia & nunc indiscrete suscipit, & postmodum in egressione discernit... In hac ergo Ecclesia nec mali sine bonis, nec boni sine malis esse possunt... Terrere autem vos non debet, quod in Ecclesia & multi mali, & pauci sunt boni.

Prob. 3. ratione: quia si mali non possunt esse in Ecclesia, Ecclesiae praelati, hoc ipso quod mali sunt, labendo in aliquod peccatum mortale, de Ecclesia esse desinunt, adeoque desinunt esse praelati Ecclesiae. Falsum & absurdum consequens: nam si ita esset, Ecclesiae praelati in aliquod mortale lapsi, nullum jurisdictionis actum exercere possent amplius, & sic non possent amplius ligare aut solvere; neque fideles tenerentur amplius illis obedire: unde saepe orirentur in Ecclesia perturbationes maximae. Hinc merito Constantiensis Synodus hanc Joannis Huls propositionem XXX. Nullus est dominus civilis, nullus est Prelatus, nullus est Episcopus, dum est in peccato mortali, damnavit sess. 15.

Obj. 1. Ecclesia in Symbolo Apostolico dicitur Sancta. Ergo non nisi ex iustis & sanctis constet. R. neg. conseq. Itaque Ecclesia dicitur sancta, non quia ex solis iustis & sanctis constet, sed quia, 1. baptizamus, & alia Ecclesiae sacramenta omnia sancta sunt. 2. Sancta est fidei christianae ac morum christianorum professio; cum nulla alia professio, ethnicorum scilicet, Judaeorum, Mahumetanorum, & haereticorum, sit sancta. 3. Sancta est membrorum Ecclesiae inter se & cum capite connexio, non solum interna, qualis reperitur in omnibus iustis, & quam fides, spes, & charitas faciunt, sed etiam externa, quae reperitur in omnibus Ecclesiae membris, quaque in ejusdem fidei professione & communicatione eorumdem sacramentorum consistit. 4. Supremum Ecclesiae caput est Christus, qui Sanctus sanctorum est. 5. Ecclesia habet homines verè iustos & sanctos, & extra Ecclesiam nulli planè inveniuntur homines verè sancti ac iusti.

Dices. Ergo si non solum iusti & sancti, sed etiam iniusti & impii sunt in Ecclesia, Ecclesia pariter poterit dici iniusta & impia, ut facile probatur. Nam si propter minorem partem, quae iustorum & sanctorum est, rectè dicitur iusta & sancta, à fortiori rectè dici poterit iniusta & impia propter maiorem partem, quae iniustorum & impiorum est. R. neg. inst. & prob. ejus: quia denominatio Ecclesiae sumi debet, 1. A

me-